

บทนำ

นางใกล้ตายแล้วหรือ

หิมะปลิวว่อนทั่วท้องฟ้า ลอยละล่องตกมาไม่ขาดสาย ค่อยๆ คลุมทับร่างหนึ่งที่แข็งเยะเยือกไปนานแล้ว

ดวงตากลมโตตั้งผลซึ่ง* กะพริบน้อยๆ รวากับพยายามดำรงสติเอาไว้อย่างที่สุด ในลำคอกระอักเลือดอุ่นออกมาอย่างทนมไม่ไหวแล้วสาตลงบนพื้นหิมะราวกับมีดอกไม้สีแดงกำลังเบ่งบาน แลดูสะดุดตายิ่ง

ทั่วทั้งร่างของนางแข็งเยะเยือกไปพักใหญ่แล้ว เพียงอาศัยลมหายใจเฮือกสุดท้ายยื้อไว้อยู่

นางยังไม่อยากตาย ไม่อยากตายในหุบเขาอันไร้ร่องรอยผู้คนเช่นนี้ หุบเขาตั้งอยู่เบื้องหน้าผาสูงชัน ที่นางยังไม่ถึงขนาดนอกจากเพราะโชคดีแล้วยังต้องขอขอบคุณกองหิมะที่อยู่ใต้ร่าง

* ผลซึ่งหรือแอปเปิ้ลคือด เป็นพืชตระกูลเดียวกับต้นเหมย (ต้นบัวย) ดอกสีขาว อาจมีสีชมพูหรือสีแดงแซม เกสรสีเหลือง

แต่ด้วยอาการบาดเจ็บสาหัส ร่างกายค่อยๆ สูญเสียความอบอุ่น
นางรู้ว่าตัวเองคงยื้อเอาไว้ได้อีกไม่นาน

นึกถึงที่ตนต้องมาตกอยู่ในสภาพนี้ มุมปากขำขี้ดแสบะยี้มขมขื่น
ขอบตาแดงก่ำ บาดแผลภายในทรวงอกเจ็บแปลบขึ้นมาในเวลาเดียวกัน

‘ศิษย์น้องเล็ก ฟาดดินเป็นพยาน ชีวิตนี้ข้าไม่มีวันผิดต่อเจ้า’

‘ศิษย์น้องเล็ก ปีนหยกอันนี้ถือว่าเป็นของแทนใจของเราสองคน’

ตรงหน้าราวกับปรากฏใบหน้าชายหนุ่มผู้อ่อนโยนลึกลับซึ่ง

ในยามที่น้ำตาตรงทางตาหยาดริน ใบหน้าแห่งรักลึกลับซึ่งของชายหนุ่ม
ผู้นั้นพลันเปลี่ยนเป็นเงาร่างที่ทอดทิ้งกันอย่างหมดสิ้น

ศิษย์พี่...

ดวงตากลมโตค่อยๆ ปิดลง ร่างบอบบางกำลังจะถูกหิมะฝังกลบ
ทันใดนั้นเสียงฝีเท้ามาดังมาจากที่ไกลๆ ไกลเข้ามาเรื่อยๆ พร้อม
เสียงเขม่นักบ่งบอกอารมณ์ทนไม่ไหว

"สวีหย่ง เจ้าแน่ใจนะว่ามาถูกทาง"

"คุณชายสาม พวกเรา...ดูเหมือนจะหลงทางแล้วขอรับ"

สวีหย่งขี้อายอยู่ด้านหน้า ก้มศีรษะลงด้วยความละอายใจ ไม่กล้า
มองหน้าผู้เป็นนาย

เมื่อครู่เจอทางแยกสองทาง เจ้านายเลือกอีกเส้นทาง แต่เพราะเขา
ยืนยันว่าเส้นทางนี้ถูกต้องจึงทำให้ทั้งคู่ต้องมาหลงอยู่ในหุบเขาแห่งนี้

"ยังไม่รีบกลับออกไปอีก!"

เด็กหนุ่มรูปโฉมสง่างามที่ตามอยู่ข้างหลังมุมปากกระตุก

เป็นอย่างที่เขาคิดจริงๆ เขาไม่น่าหลงเชื่อคำพูดของสวีหย่งเลย

"คุณชายสาม ชำก่อกัน ชำงหน้าดูเหมือนมีแม่นางน้อยผู้หนึ่งนอนอยู่ บนพื้นหิมะขอรับ"

สวีย์หย่งร้องด้วยความตื่นตระหนก ขันว้ไปยังบุคคลซึ่งถูกหิมะคลุมทับ แทบจะทั่วทั้งร่างเบื้องหน้า หากไม่มีเส้นผมยาวบางส่วนและใบหน้าครึ่งหนึ่ง ที่ยังไม่ถูกหิมะปกคลุม เขาคงไม่สังเกตเห็น

"เช่นนั้นพวกเราก็อยาไปรบกวนนางเลย ให้นางได้นอนสงบอยู่ตรงนั้นเถอะ"

เด็กหนุ่มเมินเฉยไม่ไยดี ดึงม้าสีนิลหันหัวกลับเตรียมจากไป

"คุณชายสาม ท่านไม่อาจเห็นคนจะตายแล้วไม่ช่วยเหลือ เพียงเพราะผู้ที่นอนอยู่เป็นสตรีนะขอรับ"

สวีย์หย่งร้องขึ้นมาด้วยความเคืองขุ่น

"เจ้าคงไม่คิดจะช่วยนางหรอกนะ"

เด็กหนุ่มหันกลับไปจ้ององครักษ์คู่กาย

จากบ้านมาข้างนอกมีเรื่องให้น้อยดีกว่ามีเรื่องมาก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าคนที่ต้องช่วยเป็นสตรีเพศซึ่งเขารังเกียจ

"แน่นอนขอรับ ถ้าไม่ช่วยนางตอนนี้ นางตายอยู่ที่นี้เป็นแน่ คุณชายสาม สวีย์หยินเคยกล่าวไว้ว่าเดินทางท่องเที่ยวต้องผูกมิตรไมตรีกว้างขวาง เห็นคนตกที่นั่งลำบากมีอาจไม่ช่วยเหลือ"

สวีย์หย่งเอ่ยอย่างฮึกเหิม พุดจบก็นิสนผู้เป็นนายที่ใจร้ายไร้ความเมตตา ควบม้าไปข้างหน้าทันที

เจ้านี่ช่างกล้านัก ถึงกับใช้ท่านแม่มากดดันเขา!

เด็กหนุ่มหรีตาลงเล็กน้อย หลังจากเห็นสวีย์หย่งพลิกตัวลงจากม้า

ตะตาท้องใจ

ไม่นานก็อุ้มคนขึ้นบนหลังม้า

"คุณชายสาม แม่นางน้อยผู้นี้จะไม่ไหวแล้ว พวกเรารีบพานางไปพบ
ท่านหมอเถอะ"

ใบหน้าของสวี่หย่งฉายแววตื่นตระหนก เขารีบร้อนจนไม่รอปฏิบัติกริยา
ตอบกลับจากผู้เป็นนาย สองขาหนีบข้างลำตัวม้า สองมือสะบัดบังเหียน
ควบกลับไปตามเส้นทางที่มา

ตียิ่ง เพื่อช่วยคนอื่น สวี่หย่งถึงกับทิ้งเจ้านายอย่างเขาได้เลยเชียว ลืม
ไปแล้วหรือไรว่าใครเป็นนาย ใครเป็นบ่าว

เด็กหนุ่มถลิ่งตาจ้องมองเงาร่างที่ห่างออกไปแล้วขยับบังเหียนควบม้า
ไล่ตาม

7

ที่แท้คือความฝัน...

คนบนเตียงค่อยๆ ลืมตา ในแวต่ายังหลงเหลือความหวาดกลัว
นางไม่ได้ฝันเช่นนี้มานานมากแล้ว

เมื่อมองออกไปนอกหน้าต่าง ขอบฟ้าปรากฏแสงแห่งรุ่งอรุณ
นางสะดุ้งตกใจลุกขึ้นทันที

แยءแล้ว! นางตื่นสาย

หลังจากกระวีกระวาดแต่งตัว จัดแจงดูความเรียบร้อยของตัวเองอย่าง
รวดเร็วแล้ว นางรีบเดินไปเปิดประตูทันที ครั้นประตูห้องเปิดออกสายลม
เหน็บหนาวก็พัดผ่านมามาต้อนรับ ทำเอานางสั่นไปทั้งตัว สมองพลันได้สติ
ขึ้นมาไม่น้อย

ยามนี้จึงเพิ่งรู้ว่าภายนอกมีหิมะตกลงมา หิมะโปรยปรายทั่วท้องฟ้า
เช่นนี้ช่างเหมือนในปีนั้นเสียเหลือเกิน นางส่ายศีรษะสลัดความขุ่นมัวที่

จู่ๆ ก็เกิดขึ้นในใจ กอดตัวเองเอาไว้แล้วรีบก้าวเดินไปทางครัวทันที

"ตัวโนโหวร มาแล้วหรือ ข้าแปลกใจอยู่ว่าทำไมยังไม่เห็นเจ้า"

ป้าเดินกำลังยืนอยู่หน้าเตาเผาดูใจ๊กหม้อใหญ่ เมื่อมองเห็นนางก้าวเข้ามาในครัวก็กล่าวด้วยรอยยิ้ม

"รีบมาต้มน้ำนมถั่วเขียวสักชามอุ่นท้องก่อนเถอะ"

ป้าหลิวดึงมือน้อยที่เย็นเฉียบ หยิบน้ำนมถั่วเขียวร้อนๆ ชามหนึ่งส่งให้แล้วประคองนางนั่งลงที่โต๊ะกลมด้านข้าง

"ขอโทษด้วย ข้าตื่นสาย"

ตัวโนโหวรต้มน้ำนมถั่วเขียวอีกหนึ่ง ร่างกายรู้สึกอุ่นขึ้น ดวงหน้าเล็กหมดจดคล้ายยิ้มบาง

"อากาศหนาว นอนขี้เซาเป็นเรื่องปกติ นับประสาอะไรกับช่วงนี้ เจ้าทุ่มเทใจกายเพื่องานมงคลของคุณชายรองกับท่านหญิง เจ้าก็ต้องเห็นดเห็น้อยเป็นธรรมดา"

ป้าเดินคนใจ๊กในหม้อไปพลางเอ่ยอย่างยิ้มแย้ม

"ถูกต้อง! เจ้าดูจิวฮัว อี้นฮัว สาวใช้สองคนนั้นสิ นอนจนป่านนี้แล้ว ยังไม่ยอมลุกจากเตียงเลย"

ป้าหลิวพูดถึงสาวใช้ขี้เซาสองคนแล้วส่ายศีรษะ

ตัวโนโหวรต้มน้ำนมถั่วเขียวหมดชามจึงม้วนแขนเสื้อขึ้นเพื่อเตรียมช่วยงาน

ข้างนอกมีเสียงก้าวเท้าอย่างรวดเร็วดังมา สองสาวใช้ที่ป้าหลิวพูดถึงเมื่อครู่กำลังเร่งฝีเท้าเดินมาให้ถึง

"ขอโทษด้วยเจ้าคะ พวกเราตื่นสาย!"

สาวใช้ทั้งสองยืนอยู่หน้าประตูครัว ก้มหน้าก้มตากล่าวขอโทษคน
ทั้งสามเป็นเสียงเดียวกัน

"ไม่เป็นไร ข้างนอกอากาศหนาว รีบเข้ามาข้างใน"

ตัวนโหรวยี้มอย่างอบอุ่น

สาวใช้ทั้งสองโล่งอก ก้าวเข้ามาในครัวด้วยความดีใจ รู้ว่าตัวนโหรว
ใจดีที่สุด

"พี่ตัวนโหรว ท่านกำลังทำอะไร"

จินฮั่วลลาตัวไปข้างกายตัวนโหรวด้วยความอยากรู้อยากเห็น มอง
ดูสองมือนางยุ่งอยู่กับการนวดแป้ง

"ข้าว่าจะทำขนมเปียะต้นหอม"

เพราะของว่างนี้เป็นของโปรดของคุณชายสาม

"พี่ตัวนโหรว อันที่จริงท่านไม่ต้องตื่นเข้าขานาคนี้มาปฏิบัติงานครัวกับ
พวกเราก็ได้"

อินฮั่วจำได้ ตอนที่นางเพิ่งมาอยู่ปราสาทเมฆาคัลย์มักเห็นตัวนโหรว
ยุ่งอยู่กับงานครัวเป็นประจำ นางยังเข้าใจว่าตัวนโหรวเป็นสาวใช้เหมือน
พวกนางเสียอีก

แต่ที่จริงแล้วไม่ใช่เลย ตัวนโหรวได้รับความรักใคร่ปรอดปรานจาก
ฮูหยิน แม้แต่คุณชายสามที่รังเกียจสตรีเพศมาตลอดยังมีท่าทีพอนับได้ว่า
สนิทสนมมิไม่ตรีให้ คุณชายใหญ่และคุณชายรองก็หาได้ปฏิบัติกับตัวนโหรว
เหมือนเป็นสาวใช้ธรรมดาทั่วไป ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าตัวนโหรวกินอาหาร
ร่วมโต๊ะกับผู้เป็นนายทั้งหลายอีกด้วย

นางจึงไม่เข้าใจจริงๆ ว่าตัวนโหรวหาเรื่องให้ตัวเองเหนื่อยไปทำไม

ตัวนโหรวคลี่รอยยิ้มอบอุ่น ดวงตากลมโตทั้งคู่เปล่งประกาย
"เพราะข้าชินกับการตื่นเช้า อื่นฮั่ว เจ้าคงไม่ได้รังเกียจว่าข้าอยู่ที่นี้
เกะกะขวางทางหรอกนะ"

ได้ยินดังนั้นอื่นฮั่วสีหน้าเปลี่ยน นางสายศิระระเหมือนกลองปึงเป้ง
ไม่ต้องหันไปก็รู้ว่าตัวเองถูกสายตาดูจคมมีดของอีกสามคนเฝ้าปรนนิบัติแล้ว

ตัวนโหรวอยู่ที่ปราสาทเมฆาคัล้อยแห่งนี้ ได้รับความรักใคร่จาก
ทุกคนยิ่ง นางไซ้จะไม่คิดอยู่ต่อไป จะกล้ารังเกียจอีกฝ่ายได้อย่างไร ยิ่ง
ไปกว่านั้นตัวนโหรวยังวางตัวสุภาพนอบน้อม เข้ากับคนอื่นได้ง่าย ไม่ถือ
ตัวเลยสักนิด

"ที่ตัวนโหรว ข้าไม่ได้หมายความเช่นนั้น ท่านอย่าเข้าใจผิดไป"

อื่นฮั่วร้อนใจจนแทบจะร้องไห้แล้ว กลัวว่าอีกประเดี๋ยวจะออกจากครัว
นี้ไม่ได้

ตัวนโหรวอดไม่ไหวหัวเราะออกมา ยิ้มมองอาการตื่นตระหนกของ
อื่นฮั่ว

"ข้าแก้มเจ้าหรรคน่า ไม่ต้องตกใจ" นางพูดกับอื่นฮั่วด้วยรอยยิ้มแล้ว
ก็หันมาพูดกับป่าเงินซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบงานครัว "ป่าเงิน มือเข้าวันนี้ข้า
อยากเตรียมโจ๊กผักให้สูหยินคุณชายใหญ่ คราวก่อนข้าสังเกตเห็นนางกิน
โจ๊กเพิ่มอีกชาม คงถูกปากนาง"

ตั้งแต่สูหยินคุณชายใหญ่ตั้งครรภาก็ไม่ค่อยเจริญอาหาร ทำเอา
คุณชายใหญ่เป็นกังวลมาก ถึงกับต้องบังคับให้สูหยินคุณชายรองมากิน
เป็นเพื่อน เพียงเพราะไม่ว่าใครเห็นท่าทางการกินอย่างเปรมปรีดิ์ของสูหยิน
คุณชายรองแล้วก็ยากที่จะไม่ขยับมือกินตามไปด้วย

"ถ้าอย่างนั้นของสูญหิ้นกับนายท่านทำตามอย่างเดิมหรือไม่ แล้ว
คุณชายสามกับคุณชายรองละ"

ป่าเงินถามเช่นนี้เพราะตัวนโหรวรู้รสปากของเจ้านายทั้งหลายเป็น
อย่างดี ฟังนางไว้ไม่ผิดแน่

"มือเข้านายท่านกับสูญหิ้นชอบอาหารเบาท้อง ไม่ต้องเปลี่ยน คุณชาย
สามก็ไม่ต้องเตรียมอาหารอะไรเป็นพิเศษ กลับเป็นสูญหิ้นคุณชายรองซึ่ง
หลังจากได้รับบาดเจ็บสุขภาพก็อ่อนแอลง ระยะเวลาด้วยเรื่องงานแต่งงานทำให้
ดูเหมือนสีหน้าไม่สู้ดี คุณชายรองเป็นห่วงมาก ช่วยเตรียมน้ำแกงสมุนไพร
บำรุงสุขภาพให้นางขามหนึ่งก็แล้วกัน"

ตัวนโหรวสั่งเสิร์ฟต่างคนก็เริ่มแยกย้ายทำงาน นอกจากของเดิมอย่าง
น้ำมันถั่วเขียว ใจ๊กเปล่า ปาท่องโก๋ เซาปิ่ง* หมั่นโถว และกับข้าวต่างๆ
แล้ว ก็มีน้ำแกงสมุนไพรกับใจ๊กผักที่เพิ่งเพิ่มเติมเมื่อครู่ลงไปด้วย

ถึงเวลาอาหารเช้า สาวใช้สองสามคนทยอยเดินเข้าครัว ช่วยกันยก
อาหารไปยังห้องเพลินรส

ตัวนโหรวเห็นเสื้อผ้าตนเปื้อนฝุ่นแป้งไม่น้อยจึงส่งมอบงานให้สาวใช้
คนอื่นแล้วรีบกลับห้องไปเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นจึงรุดไปที่ห้องเพลินรสทันที

"ตัวนโหรว เข้าไปช่วยงานครัวแต่เข้าอีกแล้ว? ข้าเคยบอกมิใช่หรือ
ว่าอากาศหนาว มีอะไรก็มอบหมายให้พวกป่าเงินทำก็ได้ ส่วนเจ้าก็นอนพัก
ให้มากหน่อย"

เซียงสูญหิ้นมองอาการรีบร้อนก้าวเข้ามาในห้องเพลินรสของ

* เซาปิ่ง ขนมแป้งทอดหรือแป้งทอด บ้างมีลักษณะคล้ายขนมเบี๊ยะ บ้างคล้ายกับพิซซ่า โดยมากจะโรยด้วยงา แต่สมัย
ก่อนจะสอดไส้หรือทาทาน้ำตาลหลายชนิด เช่น เนื้อพะและต้นหอม

ตะตาส่องใจ

ตัวโนหรวก็รู้ว่าอีกฝ่ายไม่ฟังคำของนางอีกแล้ว รีบดึงมือน้อยๆ ที่ยื่นเฉียบปากก็ต่อว่าเสียงทุ้มด้วยความเอ็นดู

"สูหยิน ข้าชินกับการตื่นเช้า แค่อยากช่วยงานนิดๆ หน่อยๆ เท่านั้นเองเจ้าคะ"

ตัวโนหรวยิ้มอธิบาย

"เด็กคนนี่"

เสียงสูหยินรู้ว่าที่ตัวโนหรวทำไปทั้งหมดก็เพราะหวังดีกับพวกนาง ทั้งครอบครัวจึงทำใจต่อว่าจริงจังไม่ลง แค่บิบบจุมูกตัวโนหรวและตำหนิด้วยรอยยิ้ม

คนสกุลเซียงทยอยเข้ามาในห้องเพลินรสเหมือนเช่นปกติ หลังจากทุกคนนั่งแล้วเห็นอาหารเข้าบนโต๊ะกลม ยังมีโจ๊กผักในหม้อดินที่สาวใช้ได้รับบริการกำขับเป็นพิเศษจากตัวโนหรวยกมาให้ชื้อถูอินและน้ำแกงสมุนไพรให้จุเสียนอู่ ชายหนุ่มทั้งสองที่อยู่ข้างกายภรรยาเห็นก็เข้าใจทันทีว่าเป็นความใส่ใจของใคร

"ทุกคนกินเถอะ"

นายท่านเซียงกวาดตามองทุกคน เริ่มหยิบตะเกียบ ทุกคนจึงยกขามหยิบตะเกียบขึ้นกินตาม

"ตัวโนหรว มือเข้านั้นทำให้เจ้าต้องลำบากแล้ว"

เซียงสูหยินเพียงเหลือบมองอาหารก็เข้าใจในความใส่ใจของตัวโนหรวข้างเป็นเด็กที่ละเอียดลออจริง!

"หามีได้เจ้าคะ"

ตัวโนหรวดักใจก็เปล่าให้เซียงสูหยิน

"พี่รอง กิจการหอสุราเชิญเยือนสาขาเมืองเฟิงหวงสู้อุสุราลมเมฆา
ไม่ได้มาตลอด ข้าอยากขอยืมตัวพ่อครัวใหญ่หวัง ให้เขาไปเมืองเฟิงหวง
สักครั้งเพื่อให้คำแนะนำเรื่องการทำอาหารแก่เหล่าพ่อครัวสักครา"

เซียงหลงอวีรับขามใจที่ตัวนโรวยี่นมาพลงเอ่ยกับเซียงหลงจิ้นที่
นั่งตรงข้าม

"ไม่ได้ ถ้าพ่อครัวใหญ่หวังไป การค้าของพวกเราที่เมืองหฺรู่อี้ก็จะได้
รับผลกระทบ"

ผู้ตอบคือจูเสวียนอู่ที่นั่งข้างเซียงหลงจิ้น

เซียงหลงอวีทางตากระตุก

"โยเจ้าไม่พูดตรง ๆ เสียให้รู้แล้วรู้รอดว่าเป็นเพราะเจ้าเลือกกิน
ขอบแต่ฝีมือของพ่อครัวใหญ่หวัง"

ยังกล้าพูดให้ฟังดูดีอีก เฮอะ!

"นั่นก็เป็นความจริงเช่นกัน หากพ่อครัวใหญ่หวังไปไม่เพียงส่งผลกระทบ
ต่อกิจการของที่นี่ ยังส่งผลกระทบต่อการเจริญอาหารของข้าด้วย"

จูเสวียนอู่ยอมรับแล้วหยิบขนมเบี๊ยะตันหอมมากัดคำหนึ่ง

เซียงหลงอวีชี้เกียจจะใสใจนาง ถามพี่ชายคนรองโดยตรง

"พี่รอง ท่านว่าอย่างไร"

เซียงหลงจิ้นเงิบไปครู่หนึ่ง เอน้ำแกงสมุนไพรที่ภรรยาจใจเลื่อน
ไกลออกไปกลับมาอยู่ตรงหน้านางอีก

"ถ้าเจ้าคิดว่าจำเป็น เช่นนั้นก็ให้พ่อครัวใหญ่หวังลงไปเมืองเฟิงหวง
ดูสักหนึ่งเดือนก็แล้วกัน"

"ยังคงเป็นพี่รองที่เข้าใจเหตุผล"

ตะตาท้องใจ

ใบหน้าสว่างงามของเซียงหลงอวี๋เฝยรอยยิ้มออกมา เขาจงใจขีดคาง
เย้ยจูลี่เสวียนอยู่อย่างลำพองใจ

"หลงจิ้น..."

จูลี่เสวียนอยู่ไม่ปากอย่างรู้สึกไม่ยุติธรรม ร้องเรียกนุรุชที่อยู่ด้านข้าง
"การค้าเป็นเรื่องสำคัญ หากเจ้าคิดถึงฝีมือของพ่อครัวใหญ่หวังจริงๆ
ข้าค่อยพาเจ้าไปเมืองเฟิงหวง"

เซียงหลงจิ้นที่ใบหน้าเคร่งขรึมมาตลอดมีเพียงตอนอยู่ต่อหน้าภรรยา
เท่านั้นถึงจะเฝยรอยยิ้มอบอุ่นออกมา

จูลี่เสวียนอยู่ได้ยินเขาพูดเช่นนั้นก็ไม่อาจเอาแต่ใจต่อไป เพียงจ้องชายหนุ่ม
ที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามแวบหนึ่งแล้วก้มหน้ากินอาหารอย่างไม่ใคร่จะเป็นสุข
ตัวนุรุชซึ่งอยู่อีกด้านยิ้มมองคนทั้งสองปะทะคารมกัน

ถ้าไม่ใช่เพราะใจสว่หนึ่คุณชายรองมีเพียงแต่คุณชายรอง สองคนนี้
ก็เหมือนเป็นคู่รักคู่แค้นกันจริงๆ

"ตัวนุรุช หลงอวี๋ไปเมืองเฟิงหวงคราวนี้เจ้าก็ไปด้วยสิ นึกเสียว่า
ไปเที่ยว อย่าคอยแต่อยู่ที่เมืองหรืออื่นเลย"

เซียงสว่หนึ่ยืนเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"สว่หนึ่?"

ตัวนุรุชตกตะลึง ไม่เข้าใจว่าเหตุใดเซียงสว่หนึ่ถึงพูดเช่นนั้นขึ้นมา
กะทันหัน นางไม่ได้อยากไปเมืองเฟิงหวงสักหน่อย

"ก็ดีเหมือนกัน ตัวนุรุช วันนี้เจ้าเก็บข้าวของสัมภาระเลย พรุ่งนี้
ตามข้าไปเมืองเฟิงหวง"

เซียงหลงอวี๋เองก็ไม่ขัดข้องอะไรในเรื่องนี้

"เจ้าคะ"

ตัวนโหรวไม่อาจพูดอะไรมาก ได้แต่น้อมรับคำสั่ง

ซึ่งหลงหนั่มองมารดาแวบหนึ่ง ใบหน้าหล่อเหลาดล้ายยิ้มแต่
ไม่ยิ้ม ครั้นเห็นภรรยาข้างกายกินใจักฝักหมดขมอย่างเจริญอาหารก็รีบเติม
อีกชามให้นางพลาวงกลมเบาๆ ข้างหูให้นางกินเพิ่มอีก

ชื่ออุอวินเหลือบมองสามี ยกขามขึ้นกินอย่างโอ่นอ่อนผ่อนตาม

ซึ่งฮูหยินสังเกตเห็นท่าทางรักภรรยาเท่าชีวิตของบุตรชาย รอยยิ้ม
ที่มุมปากก็ยิ่งชัดขึ้น

ถ้าไม่เห็นด้วยตาตัวเอง นางก็ยิ่งยากจะเชื่อได้ว่าบุตรชายสองคน
ของนาง...คนหนึ่งนิสัยแปลกประหลาดยากจะคาดเดา อีกคนเคร่งขรึม
ไม่พูดไม่จา...จะรักทะนุถนอมภรรยาได้เช่นนี้ ต่อไปก็เหลือแต่เจ้าสามแล้ว
รอยยิ้มมุมปากของซึ่งฮูหยินแผ่แยงนัยลึกลับ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)